

עפ"ת 40981/11/13 - מרק רוטשילד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 40981-11-13

רוטשילד נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטים:
כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יעד הכהן

כב' השופט ראובן שמיע

מרק רוטשילד
עו"ד עוז יצחק הומינר וחת'

המעורב

מדינת ישראל
עו"ד פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נ ג ד

המשיבה

פסק דין

לפנינו ערעור על גזר-דין של בית משפט השלום ל深交ורה בירושלים, כב' השופט ד"ר א' טננbaum, מיום 10.10.13, בגין נגزو על המערער עשרה חודשי מאסר בפועל, שבעה חודשים מאסר על תנאי ופסילה למשך שנים מלקביל או להחזיק רישיון נהיגה. לכתיה הוגש הערעור הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין, אולם בעקבות הערות בבית המשפט בישיבה מיום 10.2.2014 צמצמו ב"כ המערער את טיעוניהם לסוגיות העונש שנגזר עליו.

המערער הורשע, לאחר שmiaut ראיות, בעבירה של גרים מת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצוירוף סעיף 64 לפקודת הת深交ורה, התשכ"א-1961, (להלן - **הפקודה**) יחד עם סעיף 40 לפקודה, וכן בעבירה של גרים תאונה בה נחבל אדם חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודה ובעבירה של אי מתן זכות קדימה, לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות הת深交ורה, התשכ"א-1961.

ההרשה נסבה על תאונה שאירעה ביום 11.7.12, בסמוך לשעה 18:00, שאז נהג המערער ברכבו בכביש 367, מכיוון גוש עצין לכיוון בת עין. המערער ביקש לפנות שמאלה ונעמד עם רכבו בנתיב המועד לפנייה שמאלה. באותו זמן, רכבה זהה עננה אنسה זיל (להלן - **המנוחה**) על קטנוע, יחד עם חברותה רינת מורג (להלן - **הנוסעת**), שישבה מאחוריה, מכיוון בת עין לכיוון גוש עצין. במהלך המפגש במלה את הקטנוע, כדי לנסות להתחמק מהתנגשות, אך פגעה בצדיה הימני של הרכב. כתוצאה, נפלו המנוחה והנוסעת מהקטנוע. המנוחה נפוגעה פגיעה אנושה בראשה ונפטרה במקום ואילו הנוסעת נפוגעה בפניה ועברה ניתוח לקיבוע לסתות.

במסגרת הכרעת הדין המרשיעה, נדחו טענות ההגנה לעניין ניתוק הקשר הסיבתי, שהתמקדו בהתרשלותה הנטענת של המנוחה שהתבטאה במהירות נסיעתה, בתגובה לפעולות המערער ובאי רכישת קסדה. כפי שצוין בהכרעת הדין, גם אילו יכללה המנוחה למנוע את התאונה, אילו נהגה אחרת והגיבה בצורה שונה, אין הדבר מוריד אחריותו של המערער.

גור-הדין בוחן את העונש הרואי למערער באספקלריה של הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו הבנית שיקול הדעת השיפוטי בעונשה. הוא ציין את הערך החברתי המוגן שהוא חי אדם והוסף, כי על אף שמדובר בעבירות ההמתה הקללה ביותר מסווגה, עדין מטרתה היא להגן על החברה מפני התנהלות רשלנית שיכולה להביא לקיפוח חי אדם. בית המשפט קמא סקר את מדיניות העונשה הנהוגה, שבה ככל נזירים עונשי מאסר לא קלים, והוסיף, כי בדיני התעבורה קיימת גישה לפיה בעבירות גרים מות בראשנות, ראוי שהעונשים יתקרבו לעונש המרבי הקבוע בחוק.

עוד הוסיף, כי בתאונות קטלניות, בוחן בית המשפט את רמת הרשלנות של הנאשם. כאשר מדובר ברמת התרשלות גבוהה, התחשבותنسبות האישיות של הנאשם נמוכה ומדובר הינו הגנה על האינטרס הציבורי. לעומת זאת, כאשר מדובר ברמת התרשלות נמוכה, יש מקום רב יותר להתחשבותنسبות האישיות.

באשר לנسبות ביצוע העבירה, קבע בית המשפט כי מדובר ברמת התרשלות ממוצעת, כאשר הנאשם התרשל בכך שלא בוחן את הנטייה הנגדי, לפני�行ו את הפניה שמאליה. לעניין טענת המערער בדבר סנור, ציין בית המשפט כי מבדיקה שנעשה על ידי המשטרה, יומם לאחר התאונה, עליה שהסנוור לא היה משמעותי. עוד הוסיף, כי גם אם היה המערער מסנוור כתענתו, בעת שהחל את פניו, הדבר מעיד על ראשנות רבה, יותר מאשר על אי תשומת לב רגעית.

בית המשפט גם דחה את טענת ההגנה בעניין הרשלנות התורמת, וקבע כי עצם העובדה שהקסדה נפלה מרואהו של המנוחה, אינה מעידה על כך שלא הייתה רכוסה על ראשה, והוא הדין לגבי הטענות הנוגעות לTAGOBOT המנוחה, אותן הגדיר כחוכמה שבידיועך.

בית המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין תשעה לבין שמונה עשר חודשים מאסר בפועל. הוא סקר את הנسبות שאין הקשורות ביצוע העבירה, כולל העובדה שלמערער אין עבר פלילי או תעבורתי, וכן היוונו אדם נורמטיבי, עולה חדש שעלה לארץ מטעמי ציונות. לאור זאת, ציין, כי עונשו של המערער צריך להיות בחלק הנמוך של המתחם וגורע עליו את העונשים האמורים לעיל. כמו כן, דחה את עתירת המשיבה להטיל על המערער קנס וכן פיצוי למשפחה המנוחה.

כאמור, באירוע חזרו בהם במהלך הדיון מהערער לגבי ההרשעה (עמ' 3 לפרוטוקול), ומיקדו את טענותיהם בעניין העונש. בעניין זה טענו כי העונש הוא חמוץ מדי ואינו מתחשב במסיבות התאונה, כולל התנהגותה התורמת של המנוחה, אשר לטענתם נשעה בנסיבות מופרצת בסיכון למרכז הקביש ולא הצד ימין ולא אורות. כמו כן, נסעה עם קסדה לא תקינה או לא רכוסה ונעה בחוסר מיזמננות שגרמה לה לבلوم בלבד בLIMIT חרום שלא לצורך.

עוד הפני לנسبות האישיות של הנאשם ולעובדה שלא הזמן בעניינו תסקרו שירות המבחן. לפיכך, עתרו להסתפק בעונש המינימום הקבוע בחוק ולהטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

באי כוח המערער הציגו פסיקה, שלדבריהם מלמדת על כך, שגם במקרים חמורים יותר של ראשנות, הוטל על הנאשם העונשים של עבודות שירות וכן, עונשי פסילה בפועל לתקופות קצרות בהרבה.

באת כוח המשיבה בתשובתה טענה, כי קביעת בית המשפט קמא שהתרשלותו של המערער הייתה התרשלות ממוצעת

נקטה בגישה "בית הליל". זאת, משומם שהמצאים בהכרעת הדין מצביעים על רשלנות גבוהה. עוד ציינה, כי המתهم שקבע בית המשפט קמא הוא המתهم הנכון וכי ככל אין לסתות מהגישה המחייבת הטלת עונשין מאסר בפועל בעבירות מסווג זהה, לדבריה, כל הטענות שהעלו באוי כוח המערער לעניין התursalותה התרומה של המנוחה הן בגדיר חוכמה בדייעבד, וגם מומחה ההגנה קבע כי המערער התרשל בניגתו. לפיכך עטרה להורת גזר-הדין על כנו.

דין והכרעה

לאחר עיון, החלטו לדחות את הערעור בכל הנוגע לעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער, אך להיעדר לו, במידה מסוימת, בכל הנוגע לתקופת הפסילה בפועל שהוטלה עליו.

בע"פ 6755, **ארז אלמוג נ' מדינת ישראל** (16.11.09), נקבע:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיות הענישה הרואיה בעבירה של גרים תאונות דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגוזר על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמתה, הן בשל עקרון קדחת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכונה פלילית, הן בשל אופייה המיעוד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אם תואמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

בית המשפט קמא פסע לאورو של המתוועה שנקבע באותו פסק-דין, התייחס לדרגת הרשלנות של המערער בנסיבות המקירה, ונתן משקל לכלל לפיו, הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה מסווג זה אין בעלות משקל כבעבירות אחרות של כונה פלילית. זאת בשל היוטן מבוצעות בדרך כלל על ידי אנשים נורמטיביים, ובשל אופייה המיעוד של העבירה. בנוסף, בדיון לדעתינו, דחה את טענות ההגנה בדבר רשלנותה התרומה של המנוחה, אשר אותן הגדר כחוכמה שבדייעבד. בכל מקרה ולنוכח אופייה של העבירה ונסיבותיה, גם אותה רשלנות מתוארת אינה גורעת מאחריותו של המערער ואינה מצדיקה סטייה מן השורה בגזירת עונשו.

עוד יזכיר, כי פסקי הדין שהציגו באי כוחו של המערער ואשר בהם נגזו עונשים של עבודות שירות על נאשמים בעבירות גרם מוות ברשלנות במסגרת תאונה קטלנית, עסקו ברובם בתאונות שבנהן פגע הנפג בבן משפחה קרוב, אז מצטרף לעונש שנגזר בהליך המשפטי משא שם כבד אותו נושא הנפג המושרע משך כל ימי חייו, או כאשר מדובר בעבירות שבנהן דרגת הרשלנות הייתה דרגה קלה.

בית המשפט קמא גם נתן בגזר-הדין משקל מתאים וראויה להנחתה בית המשפט העליון, לפיה:

"כל עוד בעינה המדיניות הקיימת באשר לעבירות גרים תאונות ברשלנות בתאונות דרכים (ותאונות אחרות), דין של המושיעים בעבירות אלה - מן הסתם - הם אנשים מן היישוב, מה שקרי נורמטיביים, אלא שנמצא לבתי משפט לנסות להרטיע את הנוגאים בכਬיש מעבירות על-ידי המודיעות כי אם יתרשלו ויפגעו בחוזלה, דין מאסר. נוכחות הפקורות המרובה בכבישים, קיפודם של

חי אדם, שהבר הנורא שאין לו מרפא ואיתוי הפקד את משפחות הקורבנות, ותחשות האין אונים החברתיות אל מול המט שגבות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסירה קורבנות בטror ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנואה בדמות גזר דין המחייבים" (רע"פ 548/05 לין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.1.06), מפי כב' השופט א' רובינשטיין).

לאור האמור, אין מקום בניסיבות העניין לקבלת הערעור לגבי הטלת עונש המאסר בפועל.

יחד עם זאת סבירים אנו, כי בית המשפט נתה לחומרה מסוימת לגבי מושך עונש הפסילה בפועל שהטיל על המערער, ביחס לרמת הענישה הנוגגת והמקובלת במקרים דומים. יציין כי גם באסופה פסקי דין שהציצה המשיבה בתמיכה לעמדתה, ובهم הוטלו על הנאים עונשי מאסר לRICTO בפועל, היו תקופות הפסילה בפועל שנקבעו בגדרם נמוכות כדי מחיצת מאורכה של תקופת הפסילה שהושתה בתיק קמא.

לפיך התוצאה היא, כי עונש הפסילה בפועל שהוטל על המערער יופחת ויועמד על עשר שנים מיום שחררו מן המאסר, חלף התקופה שקבע בית המשפט קמא. יתר חלקו גזר דין יעמדו בעינם.

המערער יתיצב לRICTO עונשו ביום"ר ניצן ביום כ"ז בניסן תשע"ד, 27.04.14, עד השעה 10:00. על המערער לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחן ומיוון של שב"ס, טלפונים: .089787336, 089787377

ניתן היום, ח' באדר ב' תשע"ד, 10 במרץ 2014, בנסיבות הצדדים.

אהרון פרקש, סגן נשיא משה יודע הכהן, ראובן שמייע, שופט
 [אב"ד] שופט